

Mánudaginn 28. nóvember 1955.

Nr. 77/1954. Axel Halldórsson,
 Bergsteinn Jónasson,
 Jón G. Scheving,
 Gísli Gíslason,
 Hallberg Halldórsson,
 Stefán Árnason,
 Ágúst Bjarnason,
 Eiríkur Jónsson,
 Lárus Ársælsson og
 Gunnar Sigurmundsson (Sigurður E. Ólason)
 gegn
 Póst- og símamálastjórninni
 (Sveinbjörn Jónsson)
 og gagnsök.

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Árni Tryggvason,
 Jón Ásbjörnsson og Jónatan Hallvarðsson og Theodór B. Lindal
 prófessor.

Um gildi og eðli ábyrgðar.

Dómur Hæstaréttar.

Aðaláfrýjendur, sem hafa skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 24. maí 1954, gera þær dómkröfur, *aðallega* að þeir verði algerlega sýknaðir, en *til vara*, að þeir verði aðeins dæmdir til greiðslu á kr. 2500.00 in solidum. Til þrautavara krefjast þeir þess, að staðfest verði það ákvæði héraðsdóms, að þeim verði dæmt að greiða kr. 25.000.00 pro rata. Þeir krefjast aðallega málskostnaðar fyrir báðum dómum að mati Hæstaréttar, en til vara, að hvor aðilja beri sjálfur kostnað sinn af málinu.

Gagnáfrýjandi, sem hefur áfrýjað málinu af sinni hálfu með stefnu 15. júní 1954, gerir þær dómkröfur, að aðaláfrýjendur verði in solidum, en til vara pro rata, dæmdir til að greiða honum kr. 25.000.00 auk 6% ársvaxta frá 20. júní

1952 til greiðsludags. Til þrautavara krefst hann þess, að aðaláfrýjendur verði in solidum dæmdir til greiðslu á kr. 2500.00 auk vaxta, eins og áður greinir. Hann krefst málskostnaðar fyrir báðum dómum að mati Hæstaréttar.

Hér fyrir dómi hafa aðaláfrýjendur krafizt sýknu á þeim grundvelli, að gagnáfrýjanda hafi verið kunnugt um, er hann veitti ábyrgðarskjali því viðtöku, sem greinir í héraðsdómi, að Magnús Thorberg póstafrýjendur væri fjárþrota. En þegar af þeirri ástæðu, að þetta er með öllu ósannað, verður sýknukrafan ekki tekin til greina.

Samkvæmt upphafi áðurgreinds ábyrgðarskjals taka aðaláfrýjendur, 10 að tölu, skýrum orðum að sér ábyrgð á „kr. 25.000.00 — tuttugu og fimm þúsund krónum“ — af pósthé því, sem fyrrnefndum póstafrýjendurmanni yrði trúað fyrir. Ábyrgjast þeir því alls þá fjárhæð. Síðari hluta skjalsins þykir hins vegar verða að skýra svo, að ábyrgð hvers einstaks sé pro rata þannig, að hver aðaláfrýjenda ábyrgist þá fjárhæð, sem tilgreind er í niðurlagi þess, kr. 2500.00. Er þetta eðlilegust skýring á ábyrgðarskjalinu, þar sem niðurlagsákvaði þess verður að öðrum kosti ekki samræmt því, sem segir í upphafi skjalsins.

Þer því að staðfesta þá niðurstöðu héraðsdóms, að aðaláfrýjendur greiði hver um sig gagnáfrýjanda kr. 2500.00 auk 6% ársvaxta frá 20. júní 1952 til greiðsludags.

Eftir þessum úrslitum þykir rétt, að aðaláfrýjendur greiði in solidum gagnáfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals kr. 5000.00.

Dómsorð:

Aðaláfrýjendur, Axel Halldórsson, Bergsteinn Jónasson, Jón G. Scheving, Gísli Gíslason, Hallberg Halldórsson, Stefán Arnason, Ágúst Bjarnason, Eiríkur Jónsson, Lárus Ársælsson og Gunnar Sigurmundsson, greiði hver um sig gagnáfrýjanda, pósth- og símamála- stjórninni, kr. 2500.00 ásamt 6% ársvöxtum frá 20. júní 1952 til greiðsludags.

Aðaláfrýjendur greiði in solidum gagnáfrýjanda máls-

kostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals kr. 5000.00.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Vestmannaeyja 18. marz 1954.

Mál þetta, sem dómtekið var hinn 11. þ. m., er að undangenginni árangurslausri sáttaumleitan fyrir sáttanefnd höfðað fyrir bæjarþingi Vestmannaeyja af Guðmundi Hlíðdal póst- og símamálastjóra f. h. póst- og símamálastjórnarinnar með stefnu, útgefinni 24. júní 1952, birtri s. d., á hendur Axel Halldórssyni heildsala, Kirkjuvegi 67, Bergsteini Jónassyni hafnarverði, Strandvegi 42, Jóni G. Scheving bankaritari, Hásteinsvegi 37, Gísli Gíslasyni stórkaupmanni, Heimgötu 15, Hallbergi Halldórssyni kaupmanni, Steinstöðum, Stefáni Árnasyni yfirlögregluþjóni, Heiðavegi 38, Ágústi Bjarnasyni fógetaritari, Sólvangi, Lárusi Ársælssyni forstjóra, Kirkjuvegi 43, Eiríki Jónssyni kaupmanni, Hásteinsvegi 43, og Gunnari Sigurmundssyni prentsmiðjustjóra, Brimhólabraut 24, öllum í Vestmannaeyjum, til greiðslu in solidum á ódagsettri ábyrgðarskuldbindingu.

Stefnandi gerir þær réttarkröfur *aðallega*, að stefndu verði in solidum dæmdir til að greiða honum kr. 25.000.00 með 6% ársvöxtum frá 20. júní 1952 til greiðsludags og málskostnað samkvæmt gjaldskrá L.M.F.Í., en *til vara*, að stefndu verði dæmdir til að greiða hina umstefndu fjárhæð, kr. 25.000.00, að hluta (pro rata) og vexti og málskostnað eins og greinir í aðalkröfu og *til þrautavara*, að hinir stefndu verði dæmdir in solidum til að greiða kr. 2500.00 með vöxtum og málskostnaði eins og greinir í aðalkröfu.

Stefndu hafa mætt í málinu og gert þær réttarkröfur *aðallega*, að þeir verði algerlega sýknaðir af öllum kröfum stefnanda, en *til vara* að þeir verði aðeins dæmdir til að greiða stefnanda in solidum kr. 2500.00, og *til þrautavara*, að þeir verði aðeins dæmdir til að greiða kr. 25.000.00 pro rata. Svo krefjast þeir þess að stefnandi verði dæmdur til að greiða málskostnað eftir mati rýttarins, en *til vara*, að málskostnaður verði látinn falla niður.

Hinn 1. ágúst 1946 tók Magnús Thorberg við forstöðu póstaðgreiðslunnar í Vestmannaeyjum. Var hann í fyrstunni sendur þangað af póst- og símamálastjórninni vegna veðinda póstaðgreiðslumanns. Veturinn eftir lézt póstaðgreiðslumaðurinn, og hélt Magnús áfram starfinu, án þess að hann fengi formlega skipun. Gekk svo fram um nokkur ár.

Fljótt virðist hafa borið á því, eftir að Magnús Thorberg tók við, að rekstri póstaðgreiðslunnar var áfátt. Öreiða var í bókhaldi og varðveizla póstfjár á annan veg en vera átti. Meðal annars viðurkenndi Magnús Thorberg við sakamálarannsókn, er síðar fór fram, að á árinu 1949 hafi sér orðið kunnugt um, að hann var kominn í

60 þús. kr. sjóðpurð vegna innheimts pósthjár, og er endurskoðendur póstmálastjórnarinnar komu til Eyja til sjóðtalningar og eftirlits, hafi hann fengið fé þetta að láni hjá kunningjum sínum og lagt í sjóð póstaðgreiðslunnar. Er endurskoðendurnir voru farnir, kveðst hann hafa tekið féð aftur úr sjóðnum og afhent það til viðkomenda.

Við endurskoðun, sem pósth- og símamálastjórnin lét fara fram 15. nóvember 1950, kom í ljós sjóðpurð, að fjárhæð kr. 46.701.55. Sjóðpurð þessa greiddi Magnús Thorberg til pósthjóðs hinn 23. sama mánaðar. Upplýsingar hans um féð, er hann notaði í þessu skyni, hafa verið á reiki. Fyrir sakadómi viðurkenndi hann að hafa varið fé pósthjóðs til þess að greiða sjóðpurðina. Við vitnaleiðslu í Reykjavík, sem fór fram í sambandi við mál þetta, kvaðst hann hafa aflað sér fjár til þess að greiða sjóðpurðina með því að selja innbú og með 25 þús. króna víxillántöku. Er uppvíst varð um sjóðpurðina, mun hafa komið til orða að láta hann hætta starfinu. Pósth- og símamálastjóri var erlendis um þetta leyti, og kom því í hlut Egils Sandholts póstrítara að fjalla um mál Magnúsar. Er sjóðpurðin hafði verið greidd, að því er virðist að formi til, átti hann viðtal við Magnús, og spurðist þá Magnús fyrir um, hvort hann fengi að halda póstaðgreiðslustarfinu áfram. Kvaðst Egill Sandholt hafa svarað, að hann gæti ekki sagt um það að svo stöddu, en gat þess jafnframt, að það mundi verða nokkur styrkur fyrir hann, ef hann gæti lagt fram einhverja tryggingu fyrir því fé, er honum væri trúað fyrir, t. d. ábyrgð nokkurra þekktra manna. Magnús sagði, að sér mundi það auðvelt, og lofaði að senda trygginguna bráðlega. Að sögn Magnúsar var rætt um, að tryggingin skyldi nema kr. 50.000.00.

Magnús virðist ekki hafa strax hafizt handa um útvegum ábyrgðarmanna, og liggja ekki fyrir upplýsingar um, hvað því kann að hafa valdið. En ári síðar, haustið 1951, samdi Magnús tvær ábyrgðaryfirlýsingar og fékk 20 menn í Eyjum til þess að skrifa undir, 10 menn undir hvora. Undirskriftirnar virðast hafa farið fram í október og nóvember 1951. Flestir skrifuðu undir á pósthúsinu og hver í sínu lagi, og voru ekki aðrir viðstaddir en Magnús einn. Ábyrgðaryfirlýsingarnar voru orði til orðs samhljóða og hljóðuðu þannig:

„Við undirritaðir 10 menn tökum að okkur, sem sjálfskuldar-ábyrgðarmenn, ábyrgð á þeim kr. 25.000.00 tuttugu og fimm þúsund krónum og 00/100, sem póstaðgreiðslumanni Magnúsi Thorberg hefur verið gjört að skyldu að setja sem tryggingu fyrir pósthfé því, sem honum verður trúað fyrir, þannig að við skuldbindum okkur til, einn fyrir alla og allir fyrir einn, að greiða pósthjóði skaðlaust allt að nefndri upphæð kr. 2500.00 tvö þúsund og fimm hundruð krónur 00/100, ef téður póstaðgreiðslumaður eigi stendur í skilum“.

Allir hinir stefndu rituðu undir aðra ábyrgðaryfirlýsinguna. Síðan

rituðu tveir vitundarvottar nöfn sín á skjalið, án þess þó að vera viðstaddir, er stefndu rituðu nöfn sín.

Magnús Thorberg sendi ábyrgðaryfirlýsingarnar til póstmálastjórnarinnar, er undirskriftir höfðu farið fram. Veitti Egill Sandholt póstritari þeim viðtöku og kvaðst hafa skilið þær þannig, að þeir, sem undir þær rituðu, tækju á sig solidariska ábyrgð á kr. 25.000.00. Ekki kveðst hann hafa tekið eftir því, að ábyrgðaryfirlýsingarnar væru sjálfri sér ósamhljóða. Á þessum tíma kvað hann póststjórnina hafa verið grunlausa um, að Magnús væri þegar kominn í sjóðþurrð. En í ársbyrjun 1952 fór Magnús að senda póststjórninni upp í pósttekjur ávísanir frá einstaklingum og fyrirtækjum, sem ekki fengust greiddar, og einnig fór að bera á seinlæti í innheimtu og skilum á póstkröfusendingum. Varð þetta til þess, að póststjórnin sendi Odd Bjarnason til Vestmannaeyja 31. marz 1952 til þess að athuga rekstur póstafgreiðslunnar. Komst hann brátt að raun um, að um stórfellda sjóðþurrð var að ræða. Var Magnúsi þá vikið úr starfinu, fyrst um stundarsakir, en síðan endanlega hinn 29. apríl 1952. Var þá þegar komið í ljós, að sjóðþurrð hans nam rúmlega 360 þús. króna. Sakamálarannsókn var síðan látin fara fram, og urðu niðurstöður hennar á sömu lund. Bú Magnúsar var tekið til gjaldþrota-meðferðar haustið 1952, og er skiptum ekki lokið.

Er upplýst varð um sjóðþurrðina, reyndi Magnús Thorberg að útvega fé til þess að greiða hana upp. Að sögn Magnúsar, sem ekki hefur verið vefengd sérstaklega af hinum stefndu, buðust þá allir þeir, sem rituðu undir ábyrgðaryfirlýsingarnar, til þess að leggja fram kr. 2500.00 hver, eða samtals kr. 50.000.00, gegn því að tryggt yrði, að Magnús slyppi við refsingu. Slík trygging fékkst ekki, enda hrökk þessi fjárhæð skammt upp í sjóðþurrðina og Magnúsi tókst ekki að afla þess fjár, sem á vantaði. Neituðu hinir stefndu þá að greiða. Varð það til þess, að mál þetta var höfðað. Kröfur stefnanda eru byggðar á framangreindri ábyrgðaryfirlýsingu, bæði aðalkrafa, varakrafa og þrautavarakrafa, og miðaðar við það, hvaða skilning er tiltækilegt að leggja í ábyrgðaryfirlýsinguna.

Sýknukrafa hinna stefndu er byggð á því, að þeir hafi verið blektir af Magnúsi Thorberg til þess að undirrita ábyrgðaryfirlýsinguna. Hafa þeir allir borið við aðiljayfirheyrslu, að á þeim tíma, sem undirskriftirnar fóru fram, hafi þeir haldið, að allt væri með felldu um fjárreiður Magnúsar, en hins vegar sé komið á daginn, að Magnús hafi þá verið kominn í stórfellda sjóðþurrð. Telja þeir, að bæði Magnúsi og stefnanda muni hafa verið þetta kunnugt eða átt að vera það kunnugt, og sé því ábyrgðarskuldbindingin ógild með öllu. Svo hafa þeir og talið, að ábyrgðaryfirlýsingin hafi aðeins verið málamyndagerningur, og segja þeir svo allir, að Magnús hafi tekið það skýrt fram, er þeir undirrituðu nöfn sín, að ábyrgðin væri aðeins pro forma og til útborgunar kæmi ekki. Að lokum hafa

stefndu talið, að ábyrgðarskuldbindingin væri ekki gjaldkræf, þar sem stefnandinn hefði ekki reynt að fá skuld sína hjá Magnúsi.

Magnús Thorberg hefur við vitnayfirheyrslu í málinu haldið því fram, að hann hafi ekki skuldað póstsjóði neitt, er ábyrgðaryfirlýsingin var gefin út, en ekki er vert að leggja mikið upp úr slíkri staðhæfingu. Ljóst virðist af gögnum málsins, að Magnús var kominn í stórfellda sjóðþurð, er ábyrgðaryfirlýsingin var undirrituð, og einnig virðist ljóst, að honum hefur hlotið eða að minnsta kosti mátt vera það kunnugt. Aftur á móti er ósannað gegn mótmælum stefnanda, að póstmálastjórninni hafi verið kunnugt um sjóðþurrð Magnúsar á þeim tíma, er hún fékk ábyrgðaryfirlýsinguna í hendur. Varnarástæður byggðar á svikum af hálfu Magnúsar eða á brostnum forsendum stoða því ekki, þar sem enginn fyrirvari er gerður í þá átt í ábyrgðarskuldbindingunni. Sama er að segja um þá varnarástæðu stefndu, að ábyrgðaryfirlýsingin hafi verið málamyndageringur. Við afhendingu ábyrgðaryfirlýsingarinnar til stefnanda glataðist hugsanlegur réttur hinna stefndu til þess að fá ábyrgðarskuldbindinguna fellda úr gildi af þessum sökum. Þegar af þessari ástæðu verður sýknukrafa hinna stefndu ekki tekin til greina. Sú varnarástæða hinna stefndu, að ábyrgðin sé ekki gjaldkræf, verður ekki heldur talin eiga rétt á sér, þar sem hér er um sjálfskuldarábyrgð að ræða og sjóðþurð Magnúsar fyllilega upplýst bæði með athugunum endurskoðenda og með sakamálsrannsókn.

Eins og fyrr er getið og ábyrgðaryfirlýsingin ber með sér, er hún ekki sjálfri sér samkvæm að því er ábyrgðarfjárhæðina snertir. Í upphafinu segir, að undirritaðir, þ. e. a. s. hinir stefndu, taki á sig solidariska ábyrgð á kr. 25.000.00, en í niðurlaginu segir, að þeir taki á sig solidariska ábyrgð á kr. 2500.00. Aðiljar eru mjög ósammála um, hvaða fjárhæð eigi að leggja til grundvallar. Eins og þegar er fram tekið, kveðst Egill Sandholt póstritari hafa skilið ábyrgðaryfirlýsinguna þannig, að ábyrgðin væri solidarisk og að fjárhæð kr. 25.000.00. Þenna skilning, telur stefnandi, að leggja beri til grundvallar. Magnús Thorberg hefur gefið upplýsingar um þetta atriði, fyrst með vottorði og síðan með vitnaskýrslu. Í vottorðinu hélt hann því fram, að ábyrgðin hefði átt að nema kr. 25.000.00 og verið solidarisk og öllum hinum stefndu hafi verið þetta vel ljóst. Lægri upphæðina, kr. 2500.00, kvað hann vera misritun. Í vitnaskýrslu sinni taldi hann hins vegar, að ábyrgðin hefði átt að vera pro rata og hver hinna stefndu skyldi greiða kr. 2500.00 og af þeirri ástæðu væri sú tala tilgreind í niðurlagi ábyrgðaryfirlýsingarinnar. Við aðiljayfirheyrslu í málinu voru hinir stefndu ekki sammála um upphæð ábyrgðarinnar. Bergsteinn Jónasson, Lárus Ársælsson og Gísli Gíslason kváðust hafa skilið ábyrgðarskuldbindinguna þannig, að hver ábyrgðarmaður tæki á sig sjálfskuldarábyrgð á kr. 2500.00, þannig að ábyrgðarskuldbindingin í heild næmi kr. 25.000.00, ef 10 menn skrifuðu undir. Gunnar Sigurmundsson kvað Magnús Thor-

berg ekki hafa minnzt á ábyrgðarfjárhæð, heldur aðeins rétt sér skjalið til undirskriftar. Kvaðst Gunnar hafa lesið skjalið yfir, og hafi sér skilzt, að þeir, sem undirrituðu, tækju á sig solidariska ábyrgð á kr. 2500.00 ásamt hinum ábyrgðarmönnum og hafi sér fundzt upphæðin það lítil, að áhættulítið væri að skrifa undir. Tók hann jafnframt fram, að hann mundi ekki hafa skrifað undir óhikað, ef hann hefði talið, að hann tæki á sig ábyrgð á kr. 25.000.00 með undirskrift sinni. Axel Halldórsson kvað Magnús ekki hafa minnzt á ákveðna upphæð, er hann fékk honum skjalið til undirskriftar. Sjálfur kveðst hann hafa lesið það yfir lauslega, áður en hann hafi skrifað undir, og hafi ekki gert sér grein fyrir ósamræmi í skjalinu né hve háa fjárhæð hann væri að ábyrgjast, því hann hafi ekki tekið skjalið alvarlega. Hallberg Halldórsson kvaðst ekki heldur minnast þess, að Magnús hafi nefnt nokkra ábyrgðarfjárhæð, er hann beiddi hann að undirrita skjalið. Kvaðst hann hafa lesið skjalið yfir, og er hann sá ákveðna fjárhæð tilgreinda, kvaðst hann hafa færzt undan að skrifa undir skjalið. Magnús hafi þá sagt, að þetta væri aðeins málamyndagerningur, og kvaðst Hallberg hafa tekið það trúanlegt og skrifað undir. Ekki kvaðst hann hafa gert sér grein fyrir, hvora töluna í skjalinu hann áleit að leggja bæri til grundvallar, er hann undirritaði. Ágúst Bjarnason kvaðst hafa skilið ábyrgðaryfirlýsinguna þannig, að þeir, sem undirrituðu hana, tækju á sig solidariska ábyrgð á kr. 2500.00, en hvort hann veitti hærri tölunni athygli, er hann undirritaði skjalið, kvaðst hann ekki þora að segja um. Stefán Árnason kveður Magnús hafa sagt við sig, er hann undirritaði skjalið, og lagt á það mikla áherzlu, að aldrei kæmi til neinna útborgana fyrir ábyrgðarmennina, og ef svo ólíklega skyldi vilja til, væri ábyrgð hvers einstaks ábyrgðarmanns í hæsta lagi kr. 250.00. Kvaðst hann hafa lesið skjalið yfir, áður en hann undirritaði, en aðeins mjög óvandlega, því hann hafi gert ráð fyrir, að það væri rétt, sem Magnús sagði. Jón G. Scheving kvað Magnús hafa sagt við sig, að 10 menn mundu skrifa undir skjalið, og væri ábyrgð þeirra allra samtals kr. 2500.00. Hann kvaðst hafa lesið skjalið yfir með hangandi hendi og hefði hann ekki veitt því athygli, að í skjalinu stæði einnig, að ábyrgðin væri kr. 25.000.00. Eiríkur Jónsson kvað Magnús hafa lesið skjalið í flaustri, áður en hann undirritaði, en sjálfur kvaðst hann ekki hafa lesið það. Kvað hann sér hafa skilzt á Magnúsi, að ábyrgðarskuldbindingin næmi kr. 2500.00, eða 250 kr. á mann, ef 10 manns mundu rita undir.

Af því, sem fyrir liggur í málinu, virðist mega ráða, að ábyrgð hinna stefndu var veitt í því skyni að tryggja Magnúsi Thorberg stöðuna. Mátti þeim vera ljóst, að ábyrgð á kr. 2500.00, eða kr. 250.00 á mann, eins og sumir telja, kom að litlu haldi sem trygging fyrir fjárhaldi, er veltur á mörgum milljónum á hverju ári. Þykir því verða að líta svo á, að ábyrgðarfjárhæðin hafi átt að nema kr. 25.000.00, enda er ekki sjáanlegt, að stefndu hafi hreyft mótmælum

gegn fjárhæðinni fyrr en í máli þessu. Samkvæmt framburði Magnúsar Thorbergs og aðiljaframburði sumra hinna stefndu var tilætlanin, að ábyrgðin væri einstakleg, en ekki solidarisk, og virðist sennilegt, að ósamræmið í ábyrgðaryfirlýsingunni, að því er ábyrgðarfjárhæðina varðar, eigi til þess rót sína að rekja. Og þar eð ábyrgðaryfirlýsingin, eins og frá henni var gengið, gaf stefnanda ekki ástæðu til að ætla, að hann fengi solidariska ábyrgð fyrir hærri fjárhæðinni, sem tilgreind er í skjalinu, þykir rétt að líta svo á, að ábyrgðin sé að hluta (pro rata). Niðurstaða málsins verður því sú, að hver hinna stefndu verður dæmdur til að greiða kr. 2500.00 ásamt 6% ársvöxtum frá 20. júní 1952 til greiðsludags.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Dómsorð:

Hinir stefndu, Axel Halldórsson, Bergsteinn Jónasson, Jón G. Scheving, Gísli Gíslason, Hallberg Halldórsson, Stefán Árnason, Ágúst Bjarnason, Eiríkur Jónsson, Lárus Ársælsson og Gunnar Sigurmundsson, greiði hver fyrir sig stefnandanum, Guðmundi Hlíðdal f. h. póst- og símamálastjórnarinnar, kr. 2500.00 ásamt 6% ársvöxtum frá 20. júní 1952 til greiðsludags.

Málskostnaður falli niður.

Dómi þessum ber að fullnægja innan 15 daga frá lögbirtingu hans að viðlagðri aðför að lögum.

Þriðjudaginn 29. nóvember 1955.

Nr. 128/1955. Borgarstjórinn í Reykjavík f.h. bæjarsjóðs

(Tómas Jónsson)

gegn

Sambandi íslenzkra samvinnufélaga

(Vilhjálmur Jónsson).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Útsvarsmál.

Dómur Hæstaréttar.

Sigurður Grímsson, fulltrúi borgarfégetans í Reykjavík, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi, sem skotið hefur máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 13. september þ. á., krefst þess, að hinn áfrýjaði